

РЕШЕНИЕ

№ 16047

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1420** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба, вх. № УРИ 433200-5440/16.01.2026 г. по описа на СДВР, отдел Пътна полиция, подадена от И. В. М., ЕГН [ЕГН] чрез адв. Е. К. със служебен адрес [населено място], [улица], ет.3, ап.5, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № ГРАМ-1451358/02.01.2026г., издадена от мл.автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „гг“ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ е постановено временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП за 6 месеца.С жалбата е отправено искане по чл.166, ал.4 АПК за отмяна на допуснатото по силата на чл.172, ал.6 ЗДвП предварително изпълнение на акта. С Определение №4623/04.02.2026г на основание чл.166, ал.4, вр. ал.2 АПК вр. чл.172, ал.6 от ЗДвП съдът е спрял предварителното изпълнение на ЗППАМ № ГРАМ-1451358/02.01.2026г., издадена от мл. автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която на основание чл.171, г.1, б. „з“ „гг“ от ЗДвП е постановено временно отнемане на СУМПС на И. В. М., ЕГН [ЕГН] до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.
Жалбоподателят – И. В. М., излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, тъй като липсват данни издателят на административния акт да разполага с такава. Излага подробни доводи за противоречие на заповедта с материалния закон. Твърди, че към датата, на която автомобилът е бил със служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП регистрация /28.10.25г/ е било задължително информационният център да уведоми собственика на превозното средство, за който не е сключен

договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, че в 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представи доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Т. уведомление и такава информация жалбоподател не е получил, поради което не е могъл да предприеме действия за отстраняване на недостатъка. Твърди, че заповедта е издадена в противоречие с правилата за форма, тъй като не съдържа всички съществени елементи от фактическия състав, въз основа на които е упражнена административната принуда – в акта не е посочена дата и час на извършеното нарушение, липсват данни за точния момент на издаване на заповедта. На последно място счита, че заповедта е издадена в противоречие с целта на закона, тъй като причината за служебното прекратяване на регистрацията е отстранена и продължаващото действие на мярката „временно отнемане СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподател, в противоречие с принципа на съразмерност. Моли за отмяна на наложената му принудителна административна мярка. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и чрез адв. К. поддържа жалбата, моли съда да уважи изцяло депозираната жалба с подробно посочени в нея аргументи, претендира присъждане на разноски по списък.

Ответникът – младши автоконтрольор към отдел ПП СДВР Е. К. А., не се явява, не се представлява. С писмени бележки от 15.04.2026г пълномощник на ответник изразява становище за неоснователност на жалбата, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 02.01.2026 г. около 14:05ч в [населено място] по [улица] посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподател И. В. М. управлява собствения си лек автомобил Нисан К. с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършената проверка е установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 28.10.2025г на основание чл.143, ал.10 от ЗДвП. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 4731717/02.01.2026г, като установеното е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗдвП-управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 02.01.2026 г. е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № GРАМ-1451358 по чл.171, т.1, б.3“ГГ“ от ЗДвП, с която на жалбоподател е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. з), гг) ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца. В заповедта е възпроизведена фактическата обстановка, обективирана в АУАН, като е посочено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 28.10.2025г по чл.143, ал.10 ЗДвП.

По делото е приложена застрахователна полица от ЗК „Лев Инс“ АД,Справка АИС КАТ Регистрация, съгласно която на 28.10.2025г в 04:19ч е отразена промяна – прекратяване на регистрацията по чл.143, ал.10 от ЗДвП при уведомление от Гаранционен фонд и пояснение – уведомен на 22.09.2025г, поделение отдел ПП СДВР. В справката е отразено, че на 05.01.2026г в 10:12ч е отразена промяна на регистрацията – служебно възстановяване по чл.143, ал.10 от ЗДвП при уведомление от ГФ за валидна ГО.

По делото са приети жалбата, ведно с писмени доказателства /в т.ч. и застрахователна полица №BG/22/126000109252/05.01.26г/, административната преписка, представена от админитративния орган с придружително писмо от 04.02.2026 г.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена (л. 28-29) Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. (л. 27) е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, 5, б. а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел "Пътна полиция" при СДВР, отдел "Охранителна полиция" при СДВР, секторите "Охранителна полиция" в районните полицейски управления при СДВР и отдел "Специализирани полицейски сили" при СДВР.

Процесната заповед е издадена от Е. К. А., който заема длъжността младши автоконтрольор I степен в 02 група на 02 сектор „Пътен контрол и осигуряване на мероприятия“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, съгласно заповед №513з-9572/13.09.2024г /л.19/. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 513з-9813/13.09.2024 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Независимо от това, съдът намира, че заповедта е издадена при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ на ЗДвП /ДВ, бр.64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г./, предвижда налагане на принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелство на управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

В случая с процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП на жалбоподателя М. е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Нарушението, за извършването на което е приложена процесната ПАМ спрямо водача М. е за управление на автомобил, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП. Посочената норма на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП в редакцията ѝ след измененията /ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г./, регламентира служебно прекратяване на регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, като служебно прекратената регистрация на ППС се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика, след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. След измененията на ЗДвП, включително към

датата на издаване на обжалваната заповед, отпаднало се явява законовото изискване за уведомяване на собственика на МПС от съответните органи на МВР, за прекратена регистрация на автомобила в хипотезата по чл.143, ал.10 от ЗДвП, съгласно тази редакция на чл.143, ал.10 от ЗДвП. Но считано от 01.08.2025 г., нормата на чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ) регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка. Според чл.574, ал.11 от КЗ, когато в срока по ал.10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява компетентния за регистрацията на пътни превозни средства в Република България орган, да прекрати регистрацията на превозното средство. Въз основа на посочената нормативна регламентация следва извода, че установеното задължение за уведомяване по чл. 574, ал. 10 от КЗ, е съществено изискване за законосъобразност на прилаганите правни последици, с които законът свързва липсата на сключен, валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, в това число на налаганите административни санкции и принудителни административни мерки, тъй като именно с това нормативно установено изискване се обезпечава спазването на основните принципи по чл.4 и чл.6 от АПК – за законност и съразмерност. В случая по делото няма доказателства за извършено уведомяване на собственика на автомобила за липсата на валиден и действащ договор за застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите относно въпросното МПС, нито от Гаранционния фонд, нито от Информационния център, поради което не може да се приеме, че е изпълнен фактическият състав на чл. 574, ал. 10 от КЗ, за да се пристъпи към изпълнение на изискването по чл. 574, ал. 11 от КЗ, съответно да се прекрати служебно регистрацията на автомобила в хипотезата на чл.143, ал. 10 от ЗДвП, което да обоснове прилагането на процесната ПАМ за управление на МПС, чиято регистрация е била служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП. Следва да се отбележи, че доколкото в тежест на правоприлагащия орган е да устави и да докаже съществуването, към датата на издаване на оспорения акт, на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславящи наличието на възприетата материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, доказателства за изискуемото се уведомяване на собственика на автомобила по чл.574, ал.10 от КЗ, следва да са били събрани към момента на извършеното служебно прекратяване на регистрацията на автомобила по реда на чл.143, ал.10 от ЗДвП, респективно към датата на постановяването на акта за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. "з" (гг) от ЗДвП.

В случая доказателства за изпълнение на процедурата за уведомяване, към датата на издаване на обжалваната заповед, не само, че не са били събрани и не са налични, но и никъде в заповедта не е посочен релевантният факт на уведомяването. Това освен, че сочи на допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила при постановяването на оспорения акт от гледна точка на изискването по чл. 35 от АПК за изясняване на всички релевантни факти и обстоятелства, обуславя и недоказаност на елемент на административното нарушение, извършването на което е възприето като материалноправно основание за прилагането на процесната ПАМ. В този смисъл допуснатото процесуално нарушение е довело до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия орган извод за наличие на основание за налагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. "з" подб. гг от ЗДвП по отношение на жалбоподателя.

Дори и съгласно разпоредбата на чл.143, ал.10 от ЗДвП в действащата ѝ редакция след

изменението /обн. ДВ бр.64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г./, да липсва законово предвидено задължение за органите на МВР за уведомяване на собственика на автомобила за служебно прекратена регистрация на автомобила след получено уведомление от Гаранционния фонд по чл.574, ал.11 от Кодекса за застраховането, както към датата на вмененото като извършено от жалбоподателя нарушение, така и към момента на издаване на оспорената заповед, то в действащата нормативна уредба такова задължение за уведомяване продължава да съществува - чл.18б, ал.2 във вр. с ал.1, т.8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства, регламентира уведомяване на собственика на ППС, посочен регистъра, при служебно прекратена регистрация на превозното средство по чл.143, ал.10 ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд.

Съгласно чл. 18б /Нов - ДВ, бр.67 от 2012г./ (1) /Изм. - ДВ, бр.93 от 2023 г., в сила от 07.11.2023 г./ от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., прекратяване на регистрацията по чл.18, ал. 1, т. 2 се извършва: т. 8. по чл. 143, ал. 10 ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд. Съгласно чл. 18б, ал. 2 от цитираната Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., при прекратяване регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8 се уведомява собственикът на ПС, посочен в регистъра. Както се посочва в ТП № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС-„... в случая се касае за незнание на факт от обективната действителност - за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на моторно превозно средство на основание чл.143, ал.10 от ЗДвП, тоест на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП.... Не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация. Р. по чл. 4, ал. 1, т. 12 и ал. 2 от Наредба № 54/2016 г., в който е отбелязано, че моторно превозно средство е със служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, е със защитена информация... Съгласно чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г., при прекратяване на регистрацията по ал. 1, т. 1, 2, 3, 4 или 8, се уведомява собственикът на превозното средство...“.

Както се посочи, действащата разпоредба на чл.18б, ал.2 във вр. с ал.1, т.8 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г. регламентира уведомяване на собственика на ППС, посочен регистъра. И „ не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация“. В случая не само липсват каквито и да е било данни и доказателства, че собственикът на автомобила е бил уведомен за служебно прекратената, в хипотезата на чл.143, ал.10 от ЗДвП, регистрация на автомобила, но и от страна на ответника не се твърди наличието на такова уведомяване от органите на МВР, в съответствие с изискването по чл. 18б, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 8 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000 г. След като собственикът на автомобила, респ. водача, не е бил уведомен за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, приложимо се явява разрешението, дадено с Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС, по т. д. № 3/2022 г., което тълкувателно постановление не е загубило сила с оглед все още съществуващото нормативно задължение за такова уведомяване по чл.18б, ал.2 във вр. с ал.1, т.8 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000г. Съгласно посоченото Тълкувателно постановление, не се наказва с предвиденото в чл. 175, ал. 3 от Закона за движението по пътищата административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 от Закона за движението по пътищата, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство. В мотивите на ТП № 2 от 5.04.2023г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на

ВАС, е прието, че в случаите, когато няма доказателства, че прекратяването на регистрацията е било съобщено на собственика на МПС от отдел "Пътна полиция" или не се докаже по друг начин узнаването за служебното прекратяване на регистрацията, деянието по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП ще е несъставомерно от субективна страна, тъй като липсата на уведомяване води до незнанието на факт от обективната действителност, който принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП. Прието е, че ако и уведомяването на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация, да не е елемент от фактическия състав на прекратяването на регистрацията, а да представлява последващо действие, това уведомяване има пряко отношение към субективния елемент на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, като знанието за точната дата на дерегистрацията е от значение за субективната съставомерност на деянието. Съответно незнанието на факта за извършеното служебно прекратяване на регистрацията на МПС на основание чл. 143, ал. 10 от ЗДвП, представлява незнание на фактическо обстоятелство, което принадлежи към състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3, предл. първо от ЗДвП, поради което липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост, а се явява резултат от неизпълнено административно задължение за уведомяване на собственика на МПС за служебно прекратената регистрация на автомобила. Ето защо в случая дори регистрацията на автомобила да е била действително служебно прекратена на основание чл.143, ал.10 от ЗДвП на дата 28.10.2025 г. (според справка от ответника), то жалбоподателят не е знаел това обстоятелство и не е могъл и да го предположи. МПС е било с поставени регистрационни табели, и „не е налице публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация“.

При съобразяване на задължителното за съда ТП № 2 от 5.04.2023 г. на ОСС от НК на ВКС, Първа и Втора колегия на ВАС и с оглед установената по делото фактическа обстановка, съдът приема, че не е доказана обуславящата прилагането на процесната ПАМ противоправна деятелност–извършено от адресата на ПАМ, като водач на МПС, административно нарушение по чл. 175 ал.3 от ЗДвП, за което е предвидено налагане на административно наказание лишаване от право да се управлява МПС. Издаването на заповедта при недоказано наличие на законово регламентирана материалноправна предпоставка за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з" подб. гг от ЗДвП по отношение на жалбоподателя, обуславя извод, че оспореният акт е постановен в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон.

Наред с изложеното дори и да бяха спазени посочените по-горе изисквания за уведомяване от доказателствата по делото се установява, че е налице валидно сключена застрахователна полица „Гражданска отговорност“ № BG/22/126000109252 с дата на издаване 05.01.2026г., т.е причината за служебното прекратяване на регистрацията на процесния автомобил е била отстранена в първия работен ден след дата на постановяване на ЗППАМ. В този смисъл съдът намира, че оспорената заповед не съответства на целта на закона и е в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“, „гг“ от ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна, обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните

органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна, гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена, поради което напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати, продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

С оглед изхода на спора основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски, които в случая възлизат на 150 евро, съобразно представения Договор за правна защита и съдействие.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. В. М., ЕГН [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № GRAM-1451358/02.01.2026г., издадена от младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“, СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ подбуква „гг“ от ЗДвП е наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение на чл.175, ал.3 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. В. М., ЕГН [ЕГН], сумата от 150 евро разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

СЪДИЯ: